

Označovat výrobky patří k základním aktivitám, které mají velký význam pro vnitrostátní, ale i mezinárodní obchod. V souvislosti se stále větší globalizací, získávají práva na označení nový rozměr a nový význam. Označení původu a zeměpisná označení slouží jako užitečné vodítko pro spotřebitele při rozhodování o tom, kterému výrobku mají dát přednost. Právě v souvislosti s globalizací ekonomiky a propojováním světových trhů získává na velké důležitosti fakt, že s určitým výrobkem může spotřebitel skutečně spojovat určitou kvalitu, vlastnost apod. K zajištění této funkce je zapotřebí, aby existovala a efektivně fungovala ochrana, jak na národní bázi, tak i na mezinárodní. Ve své práci se právě chci zaměřit na jednotlivé právní úpravy – národní, mezinárodní a komunitární a na rozdíly mezi nimi. Zmíním se též o nedostatecích a problémech jednotlivých právních úprav.

Svoji práci jsem rozvrhl do čtyř částí. V první části se chci zaměřit na označení původu a zeměpisná označení z obecného pohledu, zmíním se zde i o možných střetech označení původu s ostatními právy na označení. Další části jsem pojmal z chronologického hlediska a proto jsem začal s mezinárodní úpravou označení původu. Má to svoji logiku, neboť nejstarší úpravy ochrany označení původu se nacházejí právě v mezinárodních úmluvách a právě definice a základní zásady na kterých je vybudována mezinárodní ochrana označení původu se promítají dále do národní legislativy. V části zaměřené na právní úpravu v České republice je kladen důraz na zákon č. 452/2001 Sb. – o ochraně označení původu výrobků a řízení spojené se zápisem označení do národního rejstříku. Tato práce by nebyla úplná bez zmínky o právní úpravě dané problematiky v Evropské unii. Právě komunitární úprava má velký vliv na Českou republiku, jako člena EU a tento vliv se projevuje i v národním zákonodárství naší republiky.